



Жак Ферон

Архангелът от предградието

Архангелът Заг не беше на Небето по време на прочутата битка между Луцифер и Свети Михаил. Беше си на Земята. Когато мълвата донесе тази новина до него, той заключи, че е бил осенен от вдъхновение, за да предприеме това пътуване и реши да удължи престоя си. Ето защо съвсем до скоро Заг все още живееше сред нас, в една барачка край шосето за Шамбле, близо до тресавището, което служеше за граница и бунище на енориите Сен Юбер и Сен Антоан де Лонгьой. За невежите той беше просто, някакъв стар анархист, хаймана в оставка, един от онези обичливи разбойници, които олицетворяват очарованието на предградията. Що се отнася до духовниците, те дори не подозираха, че той е тук. С едно изключение – брат Беноа от Францисканския орден на Куто Руж, който често му ходеше на гости и когото той приемаше с радост. Брат Беноа носеше картини със сюжети от Светото писание и разни дреболии с религиозно предназначение, които Заг, от уважение към него и като предохранителна мярка срещу полицията, способна винаги да вгорчи живота на скитника, използваше за украса на бараката си. Но повече от това не си позволяваше. Беше казал на брат Беноа: „Защо се опитваш да ме приобщиш към вярата си? Нали аз не се опитвам да те превърна в ангел?“ Той не търпеше да се споменава пред него Добро и Зло, Рай и Ад – смяташе тези противопоставяния за проява на лош вкус. Ето защо брат Беноа бе престанал да му чете проповеди, но все пак продължаваше да го посещава, просто от милостивост, присъща на всички членове на Францисканския орден.

И така, рано-рано една сутрин Заг, който въпреки всичко не беше земянин, се отправи по шосето за Шамбле в посока към Куто Руж, ала още на първия кръстопът зави вляво и се озова на пътя за Куто Руж в посока към Сен Жозафа... Всъщност, самият той не знаеше точно накъде се е запътил. Повървя малко на зиг-заг, като от време навреме краката му се отделяха от земята и така изминаваше значително разстояние. Но, ако изключим летежа, никой на света не би го взел за нищо по-различно от най-обикновен пияница. Междувременно предградието се събуждаше – три или четири контрабандни петела прокукуригаха, нарушавайки разпореждането на кметството, а хората, все още изтощени от предния трудов ден, вече се събираха на групички по уличните ъгли, за да се качат в жълтия автобус на своето нещастие.

Точно този раздрънкан автобус малко по-късно се носеше право срещу Заг, който подскочи във въздуха и мина високо над него. Слисаният шофьор пропусна следващата спирка, като заслужи ругатните на онези, които бе забравил, и чиито протести накараха архангела да се

осъзнае. Засрамен, той се върна в бараката си с твърде понижено самочувствие.

На следното утро обаче отново бе с приповдигнат дух и пърхашц като птичка преди миграционен полет. Този път той тръгна през поляните и след като прекоси дори тресавището, спря близо до Францисканския манастир. Времето беше топло и приятно. Заг се изтегна на тревата. Далече пред себе си виждаше розово-сивите, размазани от маранята очертания на града, арките на моста и върха на планината Мон Роял. Само че някакъв храст малко му пречеше на гледката.

– Остани без листа – каза му Заг и храстът се подчини с такава готовност, че една кокошка, прикътала се между листата му, също остана без пера.

Оголялото пиле се втрени в Заг, а пък той, не по-малко изненадан, се втрени в него. В края на краищата и двамата се съвзеха – кокошката започна да протестира, а архангелът – да се смее. И колкото по-неудържимо се смееше той, толкова по-шумно протестираше тя. Като се насмя на воля, Заг се обърна към кокошката: „Стига си бесняла, уважаема, ей сега ще оправя и това. Само едно не мога да ти обещаю – че ще ти върна перата точно там, където са били. Може да направя грешка и да сложа някое перо от опашката на крилото ти, или някое от шията – на опашката ти.“ Но кокошката си искаше своето оперение.

– В такъв случай – рече Заг – иди да донесеш малко сухи подпалки.

Кокошката ги донесе.

– Сега една желязна пръчка.

Кокошката донесе и нея.

– И накрая – завърши Заг – иди в манастирската магерница. Там ще намериш кибрит.

Кокошката отиде в магерницата, намери кибрита и му го донесе.

Тогава Заг я сграбчи, научи я на желязния шиш, запали огъня и я опече.

Брат Беноа, който по това време случайно се намираще в магерницата и медитираше над гърне нахут с херинга, защото беше петък, бе последвал голото пиле, воден от доста изострения си апетит.

– А, братко Беноа – викна му Заг, – едва ли би могъл да дойдеш в по-подходящ момент! Искам да ти задам една теологическа задача.

Брат Беноа се излегна край огъня.

– Какъв съвет – продължи Заг – би дал на архангел, заточен на Земята, който е почнал да губи чувството си за гравитация и току подскача из въздуха като чалнат?

Отговорът на брат Беноа беше:

– Остава му само едно – да се върне обратно на небето.

– Това е добре! – възкликна Заг. – Но при положение, че той е отсъствал по време на мача между Луцифер и Свети Михаил, как може да е уверен, че би застанал на страната на последния?

Брат Беноа запита:

– Докато този архангел е бил на Земята, търсил ли е компанията на надменните и пълновластните; на градските управници и други големци?

– Не – отвърна Заг, като същевременно подаде на брат Беноа едно кокоше краче.

Постещият францискански брат отхапа и реши, че му харесва. Наслаждавайки се на това удоволствие, той заяви:

– Да върви на Небето!

– Тогава, сбогом, приятелю – каза архангел Заг.

И просешката наметка, и дрипите на пияница се посипаха сред листата на храста и перата на покойната кокошка. Брат Беноа се втурна към манастира, за да разкаже чудноватата история на игумена.

– Какво държиш в ръката си? – попита го игуменът.

– Пилешка кост.

– А какъв ден от седмицата сме, братко?

– Петък – бе принуден да признае клетият Беноа.

Ето как това велико чудо завърши с изповед. Един ангел, дори един архангел не може да прекара какъвто и да е период от време на Земята, без да направи някоя беля.

КРАЙ

© Жак Ферон
© 1992 Харалампи Аничкин, превод от английски

Jacques Ferron

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Фантастични истории“, бр.2/1992

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10828>]